

“Αν στον καλό κάνεις μια μικρή καλοσύνη, διπλασίασε την σ’ εκείνον που άκουσες ότι αμάρτησε”

/ [Γνώμες](#)

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Αναφέρεται στο “ Μικρό Ευεργετινό”[1] το εξής περιστατικό: Πήγε ένας μοναχός στον αββά Ποιμένα και του λέει:

Αν δω αδελφό, για τον οποίο άκουσα ότι αμάρτησε δεν θέλω να τον βάλω στο κελλί μου. Αν όμως δω άλλον καλό, ευχαριστιέμαι μαζί του.

Κι ο Γέροντας του απάντησε:

Αν στον καλό κάνεις μια μικρή καλοσύνη, διπλασίασε την σ’ εκείνον που άκουσες ότι αμάρτησε· γιατί αυτός είναι ο άρρωστος. Έτσι θα σ’ ελεήσει κι εσένα ο Θεός.

Το πιο πάνω περιστατικό, από τη Μοναχική πολιτεία, παραπέμπει στη στάση των χριστιανών απέναντι αυτών που «δεν έχουν καλό όνομα»· αυτών που οι πράξεις

και η συμπεριφορά τους τους τοποθέτησαν στους «κακούς», στους «δακτυλοδεικτούμενους», στους «διαφορετικούς», τέλος πάντων, από τους υπόλοιπους της «καλής κοινωνίας».

Μπορεί οι «διαφορετικοί» να είναι γνωστοί σ' ένα κύκλο ανθρώπων, μπορεί και να προβάλλονται από τις τηλεοράσεις ως τα «αποβράσματα της κοινωνίας».

Η πολιτεία, με τους νόμους της, θέλει να συγκρατήσει το κακό που εκδηλώνεται, ώστε η κοινωνία μας να μην γίνει ζούγκλα. Είναι αναγκαίο να τηρούνται οι νόμοι, καθόσον οι άνθρωποι όχι μόνο δεν είναι τέλειοι, αλλά έχουν το κακό μέσα τους που κάποτε ενεργοποιείται με αρνητικές συνέπειες για τους άλλους.

Η Εκκλησία, όμως, δεν ενεργεί όπως την πολιτεία. Βλέπει το κακό, που εμφωλεύει στον κάθε άνθρωπο ως ασθένεια που χρειάζεται τη θεραπεία. Γι' αυτό ο Χριστός έγινε άνθρωπος, για να θεραπεύσει τον άνθρωπο, με το να γίνει, όπως τον Χριστό, τέλειος.

Γι' αυτό κανείς δεν μπορεί να διαχωρίσει τον εαυτό του από τους άλλους, αφού όλοι είμαστε αμαρτωλοί, ατελείς, ασθενείς. Όλοι, λίγο ή πολύ, χρειαζόμαστε θεραπεία, ώστε να αγαπούμε όπως το Χριστό, να συγχωρούμε όπως Εκείνος, να θυσιαζόμαστε για τους αδελφούς όπως Εκείνος.

Η κριτική κι η απόρριψη ανθρώπων που τα αμαρτήματά τους έγιναν φανερά, δείχνει έπαρση που αποστασιοποιεί από τον κόσμο που «εν τω πονηρώ κείται» και μας κατατάσσει στους Φαρισαίους· με αυτούς, δηλαδή, που ο Χριστός απέρριψε με τα φοβερά «ουαί».

Μέσα στον κόσμο και τις συμπεριφορές του που ταλαιπωρούν, ευρισκόμενοι οι χριστιανοί ως πολίτες αυτού του κόσμου, καλούνται με τη στάση τους να δείξουν την αγάπη του Θεού που δέχεται κάθε άνθρωπο, που μπορεί να μεταμορφώσει κάθε άνθρωπο και να τον κάνει άγιο. Να δείξουν στην πράξη το λόγο του Κυρίου που είπε: «ουκ ήλθον ίνα κρίνω τον κόσμον, αλλά να σώσω τον κόσμον» (Ιω. 12,47).

Μια τέτοια όντως χριστιανική συμπεριφορά θα μας καταστήσει όμοιους και οικείους του Θεού Πατέρα και θα αισθανθούμε το έλεος Του να διαχέεται στην ύπαρξή μας, κατά το λόγο του αββά Ποιμένα. Το πώς βλέπουμε τον αμαρτωλό συνάνθρωπο μας γίνεται ο τρόπος που θα θέλαμε να μας δει και μας ο Θεός. Δηλαδή, να μας δει αυστηρά και κριτικά ή με συμπάθεια και συγχωρητικά.

[1] Μικρός Ευεργετινός, Ι.Μ. Παρακλήτου, Ωροπός Αττικής 20044, σ.283.

Πρώτη δημοσίευση: <http://isagiastriados.com>